

1441 19 Nov. 1896: 1. Beh. af Lovf. om Egttestabs Indgaælse. 1442

vilde i det hele Bybefolkningen ikke have noget imod; det staar jo ogsaa for deres Vedkommende i Loven, men det er for dem, der have for langt til Herredsfontoret, af Interesse at faa en Myndighed i selve Sognet. Det er kun det, der har sørt os hørt fra Herredsfogeden. — Endelig er der § 8. Det antede den højtærede Minister over, at der ikke var sat noget om, i hvilke Tilfælde Overøvrigheden skulde kunne meddele denne Bevilling, saa det altsaa kunde ske efter frit Skøn, og at det dog maatte var for meget Ansvar at lægge paa Overøvrigheden. Det kan være. Det er for øvrigt en Indvending, der ogsaa gælder § 1, 3dje Punkt, at Øvrigheden kan omstøde rette vedkommendes "Nægtelse". Der staar heller ikke noget om, i hvilke Tilfælde det kan ske. Det staar heller ikke i den nugældende Lovgivning, i Forordningen af 30te April 1824 § 3 Nr. 1, et eller andet staar det ligesom her uden nærmere Angivelse. Derimod ved jeg nok, at i den ældre Lovgivning — D. L. 3—16—4, trør jeg det er — staar der, at Øvrigheden kan omstøde Nægtelsen, naar der er "stellig Mariag". Vi have ikke ment, at der var nogen Fornøjelse ved at bibeholde en saa vag Betegnelse som den, og derfor have vi heller ikke ment, at der i § 8 var Grund til at sætte noget om, i hvilke Tilfælde Overøvrigheden kunde give Bevilling; et saa almindeligt Udtryk har ingen Værdi, men det er for os ikke noget Hovedpunkt. — Det var mine Bemærkninger til den højtærede Minister. Hvis den højtærede Minister har noget at bemærke dertil, skal jeg gerne fratælde Ordet paa dette Tidspunkt.

Juritsministeren (Numb): Et Par ganske korte Bemærkninger vil jeg tillade mig at gøre. Med Hensyn til mine Betragtninger om Ektepagter, saa sigtede de ikke til, at Ektepagter gik ud paa at forbeholde Hustruen Særee med Hensyn til hvad hun indfører, men til andre Bestemmelser, som ikke ere ganske ualmindelige i de Ektepagter, der konfirmeres af Ministeriet, nemlig Bestemmelser, som gaa ud paa, at det af Hustruen indførte skal være Særee, og tillige paa, at det efterhaanden i Tidernes Løb suppleres ved det, som Manden erhverver. Paa dette Punkt er det, jeg mener, der kommer Bestemmelser ind, som kunde være mis-

lige over for Tredjemand, og det er den Slags Bestemmelser, som Justitsministeriet ikke har været tilbøjelig til at gaa ind paa at konfirmere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at saaledes som det ærede Medlem refererede min Formands Udtalelser, ligger der vistnok nogen Misforstaaelse til Grund; det forhold sig sikkert ikke ganske saa, at min Formand vilde have været ligegyldig paa dette Punkt. — Hvad angaar Bemærkningerne med Hensyn til § 8, er det, jeg havde for Øje, ikke egentlig nærmere Regler for Overøvrigheden. Tilfældet er jo et ganske specielt, nemlig, at det synes at være Meningen, at disse Bevillinger skulle udleveres uden videre gratis. Derved mener jeg, at man kommer meget let ind paa at gøre Bestemmelsen om Kundgørelserne upraktiske, idet det nemlig saa vil blive almindeligt blot af Hæstværts-hensyn at erhverve disse Bevillinger. Jeg sagde derfor, at jeg lagde ikke videre Vægt paa, om det blev Overøvrigheden eller Justitsministeriet, der gav Bevillingen, men at jeg vil finde det hensigtsmæssigt, om man i alt Fald i de almindelige Tilfælde kom til at betale lidt Gebyr derfor. — Med Hensyn til Forordningen af 5te Mars 1734 skal jeg bemærke, at der dog er nogen Grund til at stille Enken anderledes end den ugifte Pige. Det er jo nemlig ikke enhver ugift Pige, Bestemmelsen gælder for, men det er kun den ugifte Pige, der er Mø, som kan paaberaabe sig et givet Ektestabsløfte, og derfor synes jeg, at Bestemmelsen i Forordningen af 5te Mars 1734 § 5 er naturlig, naar den siger: Enke bør lige saa vel værge sin Tre som sit Gods.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Hvasbro): Jeg skal saa ikke forfølge mine Bemærkninger videre over for den højtærede Justitsminister. Jeg skal kun sige, at det ganske vist heller ikke har været min Tanke, at Bevillingen i § 8 skulde være gratis. Det er maaste en Fejl ved Affattelsen, men det kan man jo nærmere komme ind paa.

Hvad angaar de Udtalelser, den højtærede Kultusminister kom med over for Forslaget, saa jeg begynde med at udtale min Forundring over, at den højtærede Minister nu lige som i For mente at kunne udtale, at Forslagsstillerne jo ikke havde kunnet mene,